

פרשת ויקהל תשפ"ב

להתוודע ולהיגלות

ב"ה

מה זה מדבר אלי?

יום ראשון י"ט אדר א'

ענין שמיעה הוא ההתפעלות וההתבוננות מתוך הדברים שלומד איך לעבוד את השי"ת, כל ה'דרך' זה שהאדם יהיה ערני לשמוע את הסיבות, היום יש לזה שם 'אינטואיציה', שזה שמיעת הלב,

יש הערן - לשמוע,

ויש דערהערן שהלב שומע ומקבל התחדשות - להפנים,

לשון המאור עינים: שמיעה גשמית אינה כלום, כי אם שמיעת השכל.

היסוד של הבעש"ט היה, שגם בתורה עצמה אדם צריך להפנים, ואם לא הפנמת היכן אתה נמצא שם, אלא רק מתפלפל בהיכ"ת כזה והיכ"ת אחרת, התורה לא עושה את הפעולה, כל החסידים'ע ספרים כותבים בכל פרשה, מה יש לזה איתי?, ועל זה היתה כל ההתנגדות, זה לא היה סתם, מאד כואב לבן אדם לשמוע בכל דבר איך הוא נמצא שם.

הרבי שואל תמיד 'מה חדש?', הוא לא מתכוון שיספרו לו נייעס, רק האדם בכל מה שעובר עליו, צריך לשמוע נקודה חדשה שגילה שם את הקב"ה, ובכל יום צריך לגלות את הקב"ה, 'המחדש בכל יום תמיד', מה שלא גילה אתמול,

עצה לזה נתן הרבי שירשום האדם לעצמו בכל ערב שלושה נקודות חיוביות שקרו לו באותו היום, ואז: א- הוא יהיה עסוק כל היום לחפש את החיובי, המח לא יהיה עסוק בשלילי, ב- הוא גם יצליח להפנים חידוש שהוא שמע באותו יום.

פחד - המעצמות נלחמות!

יום שני כ' אדר א'

אחד שאל בחשש את הרבי, מה יהיה עם המלחמה בין רוסיה לאוקראינה, ענה לו הרבי: המלחמה היא לא שם - אצלם, המלחמה היא כאן - אצלי.

בחברותא מס' 407 יש שיחה מר' אשר שאמר במלחמת יום כיפור:

אנחנו עומדים עכשיו במצב מאד קשה, המלחמה הזו היא לא פשוטה, אמריקה ורוסיה עוד יכולים להיגרר כאן למלחמה, ותהיה מלחמת עולם ח"ו,

דע, שכל שורש המלחמות תלוי בך, אם אנחנו נתאחד בכל הכאבים שהיצה"ר מגלגל אלינו, ונדע שזה לא היצה"ר, רק הרבש"ע שולח לנו את הכאבים האלו, שיכולים להביא אותנו לידי פרוד, ואח"כ נשאל את השאלה, איך אנחנו מחזיקים מעמד עם החבר, חייב להיות שיש מישהו שמאחד בינינו, ואת זה נפנים רק אם נחיה בפחד מהיסוד הרע שלנו, ולא נחיה בסיפוק סתם מדיבורים נעימים שיש לי עם החבר, או מהטובה הגדולה שיש לי ממנו,

הוא מסיים שם: רוסיה וגם אמריקה שניהם שונאים אותנו, אמריקה הולכת אתנו, כי היא חוששת לאבד את אחיזתה במזרח התיכון.

אמר הרבי:

כל פחד בא בעצם לעורר אותך - בשבילי נברא העולם,

כל זמן שהמלחמה היא לא אצלך - לא השתנית שום דבר.

ה'מחר' הזה מבבלל אותי.

יום שלישי כ"א אדר א'

כל פעם שאדם נכנס למצב של 'לא נודע', של ספקות, שם עמלק מתחיל לחגוג עליך, היום קוראים לזה 'טריגר', משה אמר ליהושע "צא הלחם בעמלק מחר", הגמ' אומרת ש'מחר' ז' אין לו הכרע, 'מחר' זה מצב של 'לא נודע', כל המלחמה של עמלק זה דווקא ב'מחר', שלא יהיה הכרע, האדם מסתובב בבלבול, הוא לא יודע מה יהיה, וממילא הוא מכניס אותו לסטרע'ס, לעצבים, ואז כועס, ועובד עבודה זרה.

והאמת היא ש"מרחוק - ה' נראה לי",

ככל שאני בספק - כך אני רואה יותר את הקב"ה,

וכפי שממשיל זאת הפרי הארץ לאדם שעוצם עינו האחת, בכדי לראות בשניה יותר למרחוק.

כשהמלך שאל את אסתר המלכה במשתה היין "מה שאלתך וינתן לך", ענתה אסתר ש"מחר אעשה כדבר המלך", אסתר אמרה, לא מספיק לי שהולכים להרוג את המן, אני צריכה בעיקר להכריז את הכח של עמלק, אסתר ביקשה, שגם במצבים של 'מחר', שאני לא יודע מה מחכה לי, גם אז, 'אעשה כדבר המלך', אני ידע ויחיה כי הכל זה המלך - מלכו של עולם.

אין הדבר תלוי אלא בי!

יום רביעי כ"ב אדר א'

המטרה של הצמצום - היא הפרסום,

הצמצום בא בסה"כ כתזכורת לא לשכוח את הרבש"ע,

וכמו שיתבונן האדם שהנפילות הם רק 'בפנות ק-ל מדעתו' כל' הפרי הארץ.

המן אמר 'אלוקיהם ישן', וממילא חשב שיכול לעשות כל מה שהוא רוצה, אבל אסתר קלטה ש'ישן' זה לא שכביכול הוא איננו, אלא רק תזכורת שסטינו מהדרך, ולכן אמרה "צומו עלי וגו' וכאשר אבדתי אבדתי", ובאמת, בא המצב הזה, להפוך לנו את קבלת התורה מאונס - לרצון.

הדרך היחידי שהאדם זוכר שהוא חסר אונים, והוא צריך את הרבש"ע, זה רק 'מן המיצר', אבל כמה זמן צריך המיצר להימשך, ובאיזו עוצמה, והאם מספיק שהמיצר יבוא במחשבה, או שצריך להיות גם בדיבור ובמעשה, זה כבר תלוי בך, במהירות שתזהה שמדובר בתזכורת, ותיזכר - בבורא.

לא לאבד את המח!

יום חמישי כ"ג אדר א'

המלאך הוא כולו רוחני, הבהמה היא כולה גשמית, רק את האדם הקב"ה ברא בצורה כזאת שיש לו את הכח להפוך גם את הגשמי לרוחני, "ואתה מחיה את כולם" - את החלק התחתון, כמו את העליון,

אם אתה לא עושה שום דבר, אלא 'מזניח את החיים הטבעיים על מהלכם הטבעי', חי 'פרווה', אז 'מאליו נמשך אל החיצוניים', אוטומטי אתה נמשך לגוף,

שמירת הברית = אדם שומר ונלחם שהמערכת תהיה תחת שליטת המח.

שמירת הברית = תשמור שאף אחד לא יפגע באינטרס של השני.

שמירת הברית = לשמור על האחדות שבין שני החלקים.